

Kristian Thulesen Dahl (FP):

Det har egentlig været en lidt forunderlig diskussion, som fru Margrete Auken har bragt op her på det seneste. Jeg må sige, at for mit eget vedkommende tror jeg ikke, at det gør meget forskel for Rigsrettens stillingtagen til hr. Ninn-Hansens helbredstilstand eller for Rigsrettens holdning i sagen, om deres bemærkninger står i retsbogen eller i dombogen. Selve holdningen til sagen berøres jo ikke af det.

Jeg vil sige på Fremskridtspartiets vegne, at vi som parti hele tiden har været imod rigsretssagen. Men når der er anledning til at tage spørgsmålet op igen her i Folketinget, er der flere årsager til det. Noget af det mest mærkbare er selvfølgelig, at der er valgt et nyt Folketing den 21. september, og i og med – som det flere gange har været nævnt heroppe fra talerstolen tidligere i dag – at det er hvert enkelt folketingsmedlem, der er anklager i denne sag og dermed må gøre op med sin egen moral og samvittighed, om man ønsker, denne sag skal fortsætte, så mener vi også, at det er rimeligt, at Folketinget med den nye sammensætning endnu engang tager stilling til, om Rigsretten skal fortsætte. Der er faktisk kommet en hel del nye medlemmer.

Det er jo ikke Folketinget som institution, det er de enkelte folketingsmedlemmer, der er ansvarlige for, om Rigsretten skal fortsætte eller ej. Derfor er det Fremskridtspartiets holdning, at der ikke er tale om et traditionelt partispørgsmål. Den enkelte må gøre op med sig selv, om man ønsker, Rigsretten skal fortsætte eller det modsatte.

Vi har nogle helt principielle grunde til vores modstand mod Rigsretten. Vi mener, den er meget, meget særegen. Vi mener, at den i sin konstruktion er meget betænkelig. Hr. Bjørn Elmquist gav tidligere udtryk for betænkelighed ved Rigsretten som konstruktion, og i Fremskridtspartiet deler vi den skepsis. Derfor kræver det selvfølgelig også helt særlige overvejelser, om man ønsker Rigsretten skal fortsætte sit arbejde eller ej, også på de nuværende betingelser.

Danmark har tiltrådt den europæiske menneskerettighedskonvention, og af dens artikel 6 fremgår det meget klart, at en tiltalt har krav på en upartisk og uafhængig domstol, hvor tiltale-spørgsmålet prøves.

Det har hele tiden været Fremskridtspartiets opfattelse, at der er tvivl om Rigsrettens uafhængighed og upartiskhed i menneskerettighedskonventionens forstand. Årsagen er selv-

følgelig, som det også tidligere har været nævnt heroppefra, at Folketingets medlemmer er en anklagemyndighed, samt at den samme myndighed har udpeget halvdelen af dommerne i Rigsretten. Det mener vi skaber tvivl om domstolens uafhængighed, og det mener vi skal indgå i de enkelte folketingsmedlemmers vurdering, når man skal træffe afgørelse om dette forslag om at standse rigsretssagen.

Vi mener også, at der er nogle mere, man kan kalde det, praktiske grunde til, at man burde overveje rigsretssagen endnu en gang. Højesteret bliver belastet af rigsretssagen, og vi i Fremskridtspartiet mener faktisk, at det svækker retsbevidstheden hos den almindelige borger, at muligheden for effektivt at få prøvet sine sager ved Højesteret, altså få tredjeinstansbevilling i Danmark, svækkes.

Det er sådan, at berammelsestiden for højesteretssager i dag er 6-7 måneder – normalt er den kun 3-4 måneder. Denne forøgelse af berammelsestiden er alene sket på grund af Rigsretten, og når man så taler om retsbevidsthed og siger, at Rigsretten af den grund skal fortsætte, mener vi i Fremskridtspartiet, at også dette element, Højesterets effektive virke, bør tages i betragtning.

Det har noget med proportionalitet at gøre – det har også tidligere været nævnt heroppefra. En sag skal altid vurderes ud fra dens proportioner, det er faktisk et krav i dansk ret. Vi mener, at omkostningerne både i relation til Højesterets effektivitet, i relation til de økonomiske omkostninger, der er ved en fortsættelse af rigsretssagen, og i relation til det, der udgør noget ekstra i sagen, nemlig hr. Ninn-Hansens helbredstilstand, ud fra et proportionalitetshensyn medfører, at rigsretssagen bør standses nu.

Jeg har også tidligere i en kort bemærkning nævnt, at vi mener, der er politiske bevæggrunde for rigsretssagen. Det er ikke noget nyt, det anførte vi også, da et folketingsflertal ønskede at starte rigsretssagen, og der er ingen grund til, at jeg kommer ind på det nu. Men det skal siges, fordi det selvfølgelig ikke er noget, som vi i Fremskridtspartiet har glemt, hverken den diskussion eller de politiske bevæggrunde, der var i forbindelse med starten på rigsretssagen.

Derfor håber jeg, når nu alt kommer til alt, at de enkelte ærede medlemmer af Folketinget tænker sig meget om. Fremskridtspartiet mener, at dette ikke er et traditionelt partispørgsmål, og at enhver ud fra sin egen samvittighed og retsbevidsthed og moral må træffe sin egen beslut-